

Lucy Vine

Hot mess

A.W. Bruna Uitgevers

1

Vrijdag 14 februari, 19.34 uur

Locatie: een afgrijselijk café dat ontworpen lijkt om je het gevoel te geven dat je nergens thuishoort. Er hangen een vergulde elandenkop, een reusachtige, nepgouden kroonluchter, overal spiegels en plafondverlichting. Wat voor monster moet je zijn om plafondverlichting aan te brengen?

Ik zit stil, doodstil. Ik heb me aan de bar in een perfecte nonchalante-maar-aantrekkelijke houding gemanoeuvreerd met mijn meest flatteuze kant (rechts) naar de deur toe. Het zit niet echt lekker, maar dat geeft niet, want elk moment kan hier DPGL (De Potentiële Grote Liefde) binnenkomen, en als ik iets van films heb geleerd – en die hebben me alles geleerd – dan is het dat liefde op het eerste gezicht essentieel is voor dat ‘nog lang en gelukkig’-gedoe.

Er verstrijken een paar minuten. Ik blijf als verstijfd zitten en zie intussen vanuit mijn ooghoek dat het barmeisje mijn beste Madame Tussauds-wassenbeeldenimitatie met nieuwsgierige blikken opneemt. ‘Gaat het?’ vraagt ze uiteindelijk met een ongemakkelijk lachje als ze met haar microvezeldoekje de bar om me heen schoonveegt.

Of het gaat? Tja. Dat is wel even een vraag. Ik zit op Valentijnsdag alleen op een kruk, ook al zijn krukken voor mij de hel – serieus, bestaat er iemand die een beetje ele-

gant een kruk op of af kan klimmen en wil diegene me dan laten zien hoe dat moet, want nu kan ik de hele avond niet naar de wc – wachtend op een blind date die mogelijk niet komt opdagen. Mijn verhitte gezicht glimt en ik heb geen poederdoos bij me. O, en van de zenuwen loopt er ook nog zweet in mijn ogen. Maar ik denk niet dat ze mijn hele monologue intérieur wil aanhoren, dus knik ik maar opgewekt en vraag om nog wat alcohol (als ik hier alleen blijf zitten, kan ik er maar beter een leuke avond van maken).

Ze glimlacht. ‘Een wit wijntje dan maar?’ Ik knik grijnzend. ‘Je ziet er trouwens heel leuk uit,’ vervolgt ze terwijl ze het glas met gulle hand volschenkt (waar ik haar eeuwig dankbaar voor ben).

‘Dank je,’ zeg ik stralend terwijl ik bedenk dat ‘leuk’ niet genoeg is. Voorzichtig balancerend op één bil trek ik mijn rok een stukje omhoog en mijn top een stukje omlaag. Bekijk het met je ‘leuk’.

Als bij toverslag trilt mijn telefoon. Dat zal ’m zijn!
Maar nee, het is Sophie.

Alles goed? Xxxx

Dit is zo irritant. Iedereen maakt zich zorgen om me en vraagt constant of alles goed gaat. Ik heb vandaag een recordaantal van elf sms’jes ontvangen van vriendinnen en familieleden die willen weten of ‘alles goed gaat’ en die me ‘liefs’ sturen. Jackie – die fokking twee nvijftigjarige Jackie, een collega wier beste vriendin in de bak zit omdat ze geld van de plaatselijke bingo heeft gestolen – Jackie heeft medelijden met me. Echt fantastisch om te horen dat single zijn op Valentijnsdag voor mijn dierbaren erger is dan de dood. Ik kijk in de ogen van de gouden elandenkop. Ja, misschien is dit inderdaad wel erger dan de dood.

Mijn zus Jennifer heeft deze date geregeld. Ze zei – en ik citeer haar letterlijk – *als ik het aan jou overlaat, sterf je in je eentje. En als je katten dan aan je gaan knabbelen, zal ik ze niet tegenhouden. Ik heb al genoeg op mijn bordje.* Dus heeft ze deze date geregeld met Martin, die er kennelijk *niet echt fantastisch uitziet, maar aangezien jij wanhopig bent is hij goed genoeg voor jou.* Lekker spannend dus. Vroeger werkte hij als een of andere sexy klinkende fiscaal jurist bij Jens man, Andrew, en hij is sinds een paar maanden single. Maar Jen zegt dat je juist dan moet toeslaan. Als je langer wacht, worden ze voor je neus weggekaapt. Martin en ik hebben een paar zeer formele fiscaal-juristische sms'jes uitgewisseld (serieus, ik had het gevoel dat hij op een bepaald moment naar mijn burgerservicenummer zou vragen) en hij heeft het café en de dag uitgekozen. Toen we die afspraak maakten, realiseerde ik me niet dat het op Valentijnsdag was, maar nu kan ik niet meer terug na al die sms'jes. Bovendien zag ik zodra ik de deur uit ging een stelletje lopen met een roze ballon in de vorm van een hart. Ze schaamden zich niet eens. Er is maar één dag in het jaar waarop die vreselijke types naar buiten mogen, en dat is vandaag. Het zijn net halloweenheksen, maar van hun magische kracht moet iedereen die hen ziet kotsen.

Na nog een paar minuten stuur ik DPGL nog een sms'je.

Ik hoop dat je niet de weg kwijt bent! Ik zit me in mijn eentje te bezatten aan de bar! Ik zie er supercool uit!!!

Ik lees de tekst over en haal een paar uitroeptekens weg. En dan voeg ik een knipogende smiley toe voor het geval dat het bericht nu te serieus overkomt. Ik druk op 'verzenden' en kijk hoe laat het is. De fiscaal jurist is al bijna een halfuur te laat, wat ik heel erg on-fiscaal-juridisch van hem vind.

Als hij zo slordig omgaat met afspraken, is hij misschien toch niet zo'n typische fiscaal jurist. Ik zucht en vraag me af wanneer ik het moet opgeven. Jezus, misschien is hij wel hier, maar is zijn telefoon leeg? Misschien denkt hij dat ik niet ben komen opdagen. Ik heb geen idee hoe hij eruitziet, want ik wilde hem niet op Facebook opzoeken omdat ik AVONTUUR wilde, en nu haat ik mezelf.

Hoe vernederend is dit? Moet ik hem bellen? Nee, dat is nog ongemakkelijker dan op een kruk klimmen. Zo doet onze generatie dat niet; wij zijn van de sms'jes en de emoticons. Als het kon, zou ik alleen nog maar via links naar Buzzfeed-artikelen communiceren. Tja, eigenlijk doe ik dat al bijna.

Ik wacht nog eens vijf minuten. Ik heb hem nu geappt, ge-sms't en – niet oordelen – zelfs een 'vermakelijke' snapchat gestuurd met de vraag waar hij blijft. Ik verman me en bel hem. Ik krijg meteen de voicemail. Dat is een me-gaslecht teken. Moet ik iets inspreken? Ik ben heel slecht in... te laat.

'O! Hallo! Eh. Met Ellie. Eleanor Knight. Je weet wel, Jennifers zusje? Andrews schoonzusje? Andrew, met wie je in 2010 hebt gewerkt en die op Facebook nog met je bevriend is en wiens vrouw jou toen op Facebook een berichtje heeft gestuurd voor een date met haar wanhopige zus? Dat ben ik. Ik zit in het café, we hadden toch om halfacht afgesproken? Ik zit halverwege mijn derde glas wijn, dat lijkt veel maar het zijn kleine glaasjes. Best wel. Tamelijk. Ik hoop dat alles in orde is. Bel of sms me als je...' Zijn voicemail kapt me af, volkomen begrijpelijk, ik zou mezelf ook hebben afgekapt. Waarom kun je trouwens nog steeds bellen met telefoons? Alsof ze willen dat je faalt.

Misschien is hij wel dood! denk ik opgelucht. Misschien

is hij op weg hierheen aangereden, omdat hij zo'n stomme, fokking hartvormige roze ballon bij zich had die hem het zicht benam, zodat hij de weg op liep zonder de MINI Cooper te zien die in volle vaart op hem af kwam rijden. Ik stel me voor hoe de ballon sereen de avondhemel in zweeft, weg van die bloederige slachtpartij beneden.

Dat zou betekenen dat hij me niet heeft laten zitten en ook dat Jennifer niet kwaad op me kan worden omdat ik dit verpest heb.

Het barmeisje is terug. Ze heeft een shotglaasje in haar hand. 'Hier,' zegt ze als ze me dat aanreikt. 'Drink dat maar op en vergeet alles. Het gaat om een man, toch? Een man die zich klootzakkerig gedraagt? Dan kun je dit wel gebruiken.'

Ik neem lachend de tequila aan. 'Drink je er eentje met me mee?' vraag ik. 'Hij heeft me laten zitten op Valentijnsdag, dat is nogal wat, vind je ook niet?'

Ze pakt nog een glaasje. 'Kan erger,' zegt ze opgewekt. 'Ik ben gisteren gedumpte per sms. Per sms nota bene. Hier, terwijl ik aan het werk was. Ik vertelde het aan mijn baas en die zei: "O jee. Maar dan kun je morgen met Valentijnsdag in elk geval komen werken."' Ze lacht grimmig. We slaan ons shotje achterover.

'Hoe lang zijn jullie samen geweest?' vraag ik terwijl ik de plakkerige tequila van mijn kin veeg, en het merendeel van mijn make-up. Het is nu te laat voor liefde – of zelfs lust – op het eerste gezicht met de fiscaal jurist. 'Ik heet trouwens Ellie.'

'Een jaar,' zegt ze terwijl ze ons nog eens volschenkt. 'En hij maakte het uit per sms. Hij schreef dat hij er nog niet aan toe was om zich te binden en wenste me alle goeds. Hij. Wenste. Me. Alle. Goeds. Gevolgd door een huilsmi-ley.'

Ze huivert en ik schud mijn hoofd. ‘Wat erg, wat een eikel.’
We slaan het tweede shotje achterover.

‘Niet alle mannen zijn eikels,’ zegt een man naast ons op norske toon, die er heel erg uitziet alsof hij een eikel zou kunnen zijn. Hij is oranje-rood door een overdosis zonnebank en hij draagt een donkerroze T-shirt met een diepe V-hals. Die kleurencombinatie is zo stuitend dat het net is alsof hij naakt is en zojuist een hartaanval heeft gekregen. ‘Misschien heeft hij je per sms gedumpt omdat hij bang was dat je moeilijk zou gaan doen,’ vervolgt hij. Het meisje met wie hij is kijkt gekrenkt, en ik weet niet of dat is omdat haar vriend zich met anderen bemoeit of omdat ze in het openbaar wordt gezien met een man die eruitziet als een wandelende biet.

‘Bedankt voor je input,’ zeg ik met een grimas. ‘We hebben trouwens niet gezegd dat alle mannen eikels zijn. Maar de man die mij heeft laten zitten en degene die het per sms heeft uitgemaakt met – sorry, hoe heet je? – zijn dat wel degelijk.’

Het barmeisje knikt nadrukkelijk. ‘Eikels,’ zegt ze, en dan tegen mij: ‘Cassie.’

‘Is het weleens bij je opgekomen dat het aan jullie kan liggen?’ vraagt hij, terwijl hij me van top tot teen opneemt en afkeurend naar mijn buik kijkt. Ik trek mijn rok naar beneden. ‘Misschien beletten dat feministische gedoe en die hoge eisen jullie wel om een goeie, fatsoenlijke kerel te vinden.’ Hij beëindigt zijn zin vol trots, alsof hij alle levensproblemen zojuist voor ons heeft opgelost. We hoeven alleen maar onze traditionele rol van vriendelijke, rustige vrouw op ons te nemen en alles aan de mannen over te laten. Simpel. Ik stel me voor hoe deze man wordt platgereden door een MINI Cooper, terwijl Cassie en ik elkaar ondertussen sprakeloos aankijken.

Een vrouw aan mijn andere kant buigt zich naar me toe en met een suikerzoete glimlach naar Hersendode Rode Biet zegt ze vriendelijk: ‘Je bent een stomme klootzak.’

Dat heeft ze mooi verwoord.

Hij haalt zijn schouders op; waarschijnlijk hoort hij dat vaker. ‘Feministische rotwijven,’ mompelt hij, en terwijl hij zich omdraait naar zijn vriendin pakt zij haar jas en haar tas. Ze werpt ons een verontschuldigende blik toe als ze wegvlucht, op de voet gevolgd door de klootzak die met een glas in zijn hand brult dat ‘die meiden zijn begonnen.’

Cassie lacht en pakt een fles wijn. ‘Ik neem even pauze,’ roept ze tegen niemand in het bijzonder en ze loopt om de bar heen waar ze naast me op een kruk gaat zitten.

‘Bedankt nog,’ zeg ik tegen de vrouw links van me, en ik steek mijn hand naar haar op voor een high five. De man die bij haar is lacht hysterisch. ‘Is ze niet hilarisch?’ zegt hij, terwijl hij zijn tranen wegveegt en trots naar haar lacht. Cassie is het met hem eens, pakt nog twee glazen en schenkt ons allemaal in.

De twee heten Fred en Sarah, en ze zijn vier jaar samen. Ze zijn het zeldzame, bijna uitgestorven soort stel dat het niet nodig vindt om aldoor tegen iedereen te zeggen hoe verliefd ze zijn. David Attenborough gaat volgend jaar waarschijnlijk een complete serie maken over hun Oprecht Gelukkige Relatie. Ze zijn hier zelfs per toeval beland op Valentijnsdag. Sarah is daar ontzettend nijdig om, ze wilde alleen maar ergens dronken worden met haar vriend. Tegen de tijd dat ze hun misstap opmerkten, besloten ze dat de behoefte om dronken te worden nog urgenter was geworden. Het is overduidelijk dat ze stomdronken zijn en – zo besef ik net – ik ook. We vieren dit besef met nog een shotje en ik

vertel het groepje over mijn blind date. Sarah wijst als een cartoonfiguur – een dronken cartoonfiguur – in de lucht en zegt met dubbele tong: ‘Zullen we die klootzak van je bellen en een boodschap inspreken?’ Ze graait naar mijn telefoon en ik kijk door een nevel van tequila toe terwijl de zoemtoon via de luidspreker klinkt.

Net als de vorige keer gaat hij meteen over op de voice-mail, en Cassie begint luidkeels met: ‘Hallo luhannes.’ Fred begint weer te giechelen als Cassie vervolgt: ‘Ellie is een fantastische meid en jij bent een luhannes, en je moet mensen niet laten zitten want dan ben je een luhannes.’

Allemaal belangrijke, relevante argumenten, en ik voeg eraan toe: ‘Ik ben hier heel kwaad over, Marty. Mag ik Marty zeggen? Want Martin is een foute naam. Dat klinkt alsof je fiscaal jurist of zoiets bent. O, wacht, jongens! Hij is fiscaal jurist!’

We beginnen weer allemaal te lachen en Sarah roept nog ‘Eikel!’ voordat ze ophangt. Iets zegt me dat ik hier morgen spijt van zal hebben, en ik weet dat Jen razend op me zal zijn, maar op dit moment kan het me geen bal schelen. Het kan me gewoon geen bal schelen.

‘Vind je het fijn om single te zijn?’ vraagt Cassie me een paar uur later. Sarah en Fred zijn in de krochten van Londen op zoek naar halloumi kebab, dus zitten we nu met z’n tweetjes op een krat in het magazijn achter de bar met plastic vorkjes een pot Nutella leeg te eten. Of ik het fijn vind om single te zijn? Dat is een vraag die me vaak gesteld wordt. Ik ben nu al bijna een jaar alleen, en aanvankelijk was het antwoord simpel: natuurlijk vind ik het niet erg, ik vind het heerlijk! Na een relatie van vier jaar met Tim was ik maar wat blij met het vooruitzicht alleen te zijn. Weet je hoe deprimerend het is om die naam tijdens de

seks te moeten zeggen? Bijnamen waren natuurlijk uitgesloten omdat hardop ‘Timmy’ zeggen volgens mij een ware misdaad is, en hij vond het echt niet leuk om neukbeer genoemd te worden. Toen ik dat een keer zei, hield hij op en vroeg of er iets mis was. Hij zei dat hij bang was dat er geen ‘verbondenheid’ meer tussen ons was tijdens ons ‘liefdespel’. Niet zo gek ook, als je het woord ‘liefdesspel’ gebruikt. Na Tim ging ik even helemaal los op het gebied van seks. Je had Man met schattig hondje, Man die huilend klaarkwam, Man die mijn bestek stal, Man met dode vrouw (hoewel die ook ‘Man die huilend klaarkwam’ genoemd had kunnen worden), Lang en Dun (penis, niet lichaam) (maar dat ook). En de Geile Dokter, die beter zijn examen over had kunnen doen want hij begreep niet veel van de basisanatomie. Zoals ik aan mijn beste vrienden Sophie en Thomas uitlegde, was het van belang dat ik niet hun echte naam gebruikte, omdat je je, net zomin als aan een zwerfhond, niet te veel aan hen moest hechten.

In het begin zei iedereen steeds: ‘O, geweldig!’ en ‘Goed van je’ en ‘Maak gewoon plezier, dat verdienen je’ en ‘Is zijn vrouw echt overleden?’ Maar die houding is de afgelopen paar maanden veranderd. Iedereen maakt zich nu constant druk over het feit dat ik single ben en vraagt of ik gelukkig ben, of ik eenzaam ben, of ik de lat niet te hoog leg. En dan doe ik echt mijn best om in die woorden niet te horen: *kan het misschien zijn dat je lelijker bent dan je denkt?* Ze hebben op hun tenen om het onderwerp heen gelopen, alsof het iets is wat me overstuur maakt, alsof ik een probleem ben dat moet worden opgelost. Met sms’jes op fokking Valentijnsdag om te checken of ik mezelf niet iets heb aangedaan. Ik dacht dat ik het wel best vond – geweldig zelfs! – om alleen te zijn, maar nu ga ik daar toch vraagtekens bij zetten. Nu ga ik denken dat er iets mis is

met mij. Waaróm ben ik eigenlijk alleen? Ben ik niet goed genoeg?

Ineens voel ik me niet zo lekker. De Nutella smaakt naar lijm en ik voel een golf misselijkheid opkomen. Ik wil weg, maar Cassie kijkt me aan en wacht op een antwoord.

‘Ik weet het niet,’ zeg ik naar waarheid. ‘Ik ben niet eenzaam. Eenzaamheid is iets wat ik ooit wel in foute relaties heb ervaren. En op dit soort avonden heb ik het gevoel dat ik nooit meer een date wil. Maar uiteindelijk moet de liefde tot een lang en gelukkig leven leiden, toch? Dat willen we tenslotte allemaal.’ We vallen stil.

Mijn telefoon trilt, weer een sms’je. Wie van mijn meevriende vrienden is het nu weer?

Hij is het! Die klootzak van een fiscaal jurist, eindelijk. Ik lees zijn berichtje. En dan nog eens. De woorden dansen voor mijn ogen. Ik ben stomdronken.

Hoi Eleanor, ik las net je sms’jes. Ik ben bang dat je je hebt vergist, de afspraak is morgen. Ik zei de 15e.

O jee.

Ik check onze eerdere sms’jes.

Ja hoor.

Zaterdag.

De dag na Valentijnsdag.

O jee.

Er komt nog een berichtje binnen.

Hmm. Ik heb net je voicemailberichtjes afgeluisterd. Ik was uit eten met mijn opa en oma, dus mijn telefoon stond uit. Laten we morgen maar vergeten, oké?

Ja, dat lijkt me logisch.

Op weg naar buiten biedt een of andere gast me een ‘wip uit medelijden’ aan en tegen de tijd dat ik in het trieste stinkhol dat mijn thuis is aankom, heb ik spijt dat ik geen ja heb gezegd.

Van: Alan Knight <Alanknightinshiningarmour@BTInternet.co.uk>

Aan: Eleanor.knight@gmail.com

CC: Jennifer.seevy@hotmail.com

15 februari

Alan Knight
Castle Rise 106
Judfield
East Sussex
TN22 5UN

Lieve Eleanor en Jennifer,

Ik hoop dat deze ‘e-mail’ goed bij jullie aankomt. Hier is jullie vader.

Zoals jullie weten, ga ik tegenwoordig naar een ‘therapeute’ en ik wil jullie laten weten dat het heel goed gaat. Ze is heel aardig en er hangen veel ingelijste ‘diploma’s’ bij haar aan de muur. Ik stuur een paar foto’s als ‘bijlage’ voor jullie mee. Tijdens onze gesprekken stelde ze voor een ‘dagboek’ bij te gaan houden, en dat bevat me zo goed dat ik heb besloten een ‘roman’ te schrijven. Gisteravond ben ik begonnen en het gaat heel goed. Ik ben heel trots op jullie allebei en ik houd ook heel veel van jullie en ik dacht dat jullie het misschien leuk zouden vinden om de vorderingen van de ‘roman’ te volgen. Hier is het eerste ‘hoofdstuk’, dat ik gisteravond heb geschreven. Ik ben tot halfelf opgebleven!!!!!!! Niet

aan tante Susie of Paranormale Sharon vertellen, want die wilden thee komen drinken maar ik heb gezegd dat ik vroeg naar bed zou gaan.

Ik houd van jullie en ben heel trots op jullie.

Veel liefs,

Pap

75 TINTEN TONY

Een roman van Alan Bernard Knight

Als je Tony Braxton een keer hebt gezien, vergeet je zijn gezicht nooit meer. Hij heeft doordringende ogen als zwarte koffie en een sensuele neus. Zijn mond is die van een man die alle woorden van het woordenboek kent, maar ook weet dat hij moet zwijgen wanneer zijn vrouw een van haar moeilijke buien heeft, wat in feite nogal vaak is, al reageert Tony daar heel goed op. Hij mag dan bijna zestig zijn, zijn lichaam is dat van een veel jongere man die weinig heil in de sportschool ziet, maar die een stevig buikje heeft zonder dat hij eruitziet alsof hij zich laat gaan, ook al zeggen zijn volwassen kinderen dat hij dat wel doet. Alles bij elkaar genomen is hij heel knap en krijgt hij veel complimenten over zijn kuiten. Hij staat bijna elke dag in zijn woonkamer op het stepapparaat terwijl hij tv-kijkt.

Tony maakt een moeilijke tijd door. Zijn vrouw Anita is bijzonder humeurig en heeft het er zelfs over bij hem weg te gaan, wat natuurlijk vreemd is; je hoeft alleen maar naar zijn kuiten te kijken! Hij is zeer gevoelig voor Anita's buien, en afgelopen woensdag en vrijdag

heeft hij tijdens de reclamepauze van *The Chase* twee keer een zeer lang – minstens een kwartier – gesprek met haar gevoerd over waarom ze dat zou doen. Maar helaas heeft hij er niets mee bereikt. Als Tony die vrijdagavond na een lange dag op zijn werk thuiskomt, klaar voor kip met notenpaté, ziet hij dat Anita's koffers zijn verdwenen en vindt hij een brief met 'Tony' erop naast de vaste telefoon, die hij nog steeds gebruikt omdat hij vroeger bij de telefoondienst werkte en hij niet wil dat vaste lijnen verdwijnen.

De brief die naast de vaste telefoon ligt is afschuwelijk. Anita wil scheiden en hoewel ze schrijft dat hij de beste man is die ze zich maar kan wensen en dat hij altijd heel behulpzaam in huis is geweest, heeft ze niet langer het gevoel dat ze hem verdient en vindt ze dat ze beter op zoek kan gaan naar een minder goede en waarschijnlijk veel oudere man zonder sensuele neus om notenpaté voor te maken. Tony is heel, heel erg van streek. Hij voelt zich man genoeg om even een traantje te laten, maar eerst herinnert hij zich dat hij heel erg veel honger heeft, dus gaat hij de keuken in op zoek naar eten.

In de keuken treft hij tot zijn verbazing zijn buurvrouw, Wanda, die heel nonchalant tegen het aanrecht geleund op hem staat te wachten. Ze draagt een heel fraai truitje dat Tony herkent uit de Boden-catalogus die hij onlangs op de wc heeft doorgebladerd. Wanda begroet hem en kijkt onmiddellijk naar Tony's kuit, die te zien zijn in zijn korte broek die hij draagt omdat het heel zonnig is, ook al is het pas februari. Hij ziet dat ze onder de indruk is en hij weet dat er nu óf een compliment volgt óf dat Wanda hem gaat vertellen wat ze hier doet.

‘Je hebt zulke welgevormde kuiten, Tony,’ zegt Wanda. ‘En laat ik je nu vertellen waarom ik hier ben.’

Hij had gelijk.

‘Anita vertelde me dat ze bij je wegging, wat merkwaardig is, je hoeft maar naar je kuiten en je koffieogen te kijken. Ik dacht: arme Tony, en kwam meteen hierheen om eten voor je te maken. Waar heb je zin in?’ Tony denkt hier ruim vijf minuten over na terwijl Wanda overduidelijk zijn bijzonder aantrekkelijke, peinzende gezicht bewondert. Ten slotte neemt Tony een besluit en vertelt hij Wanda zijn besluit en dat is dat hij graag kip met notenpaté wil eten. Gelukkig voor hen allebei zijn alle ingrediënten daarvoor in huis, omdat het vanavond kip-met-notenpaté-avond is, dus Wanda gaat onmiddellijk als een mooie Nigella Lawson aan de slag, een vrouw die Tony vaak heeft bewonderd als ze haar kippetje met jus bedroop. Tony hoopt dat Wanda ook Mary Berry kan nadoen, want na zijn notenpaté eet Tony op vrijdagavond graag cheesecake. Afijn, als het eindelijk klaar is, gaan Tony en Wanda samen met hun bord voor de tv zitten en dan zegt Wanda iets wat Tony’s leven VOORGOED zal veranderen, ook al weet hij dat dan nog niet.

‘Tony,’ zegt Wanda. ‘Zou jij het leuk vinden om morgen mee te gaan naar mijn boekenclub?’

Ze kijken elkaar aan en Tony voelt dat zijn leven nu VOORGOED zal veranderen.

EINDE SCÈNE